

Mi fenyegeti a jövőnket jelentő nemzedéket az iskolában?

Szerző: Szappanos Andrea | Dátum: 2015-09-07 08:47

Tetszik Megosztás 46 G+ 0 Tweet 0

Szeptembertől 1,2 millió általános és középiskolás diák kezdte meg az új tanévet Magyarországon – százezren először mentek iskolába. Az iskolai tanulási problémákkal párhuzamosan – egyes nemzetközi mutatók szerint – egyre nő azoknak a tanulóknak a száma, akik a tudományosan soha nem igazolt „betegségben”, az úgynevezett „figyelemhiányos hiperaktivitás-zavarban” (ADHD) szenvednek: egyre nagyobb számban kapnak „figyelemhiányosként” vagy „hiperaktívként” megbélyegzett tanulók tudatmódosító pszichiatríai szereket.

Mégis, vajon kiknek s miért áll érdekében az, hogy a mi gyermekeink is – a Magyarország jövőjét jelentő generációk – egy életen át függőségben tartó tudatbefolyásoló pszichiatríai szereket kapjanak, holott számos alternatív út létezik?

„Az ADHD nem olyan, mint a cukorbetegség, és a Ritalin [az ADHD „gyógyszere”] nem olyan, mint az inzulin. A cukorbetegség valódi orvosi állapot, ami objektíven diagnosztizálható. Az ADHD egy kitalált címke, és semmilyen objektív, bizonyítható módon nem azonosítható” – írja Dr. Mary AnnBlock, a Ne legyen több ADHD! című könyv szerzője 2001-ben. Az elmeegészségügyben egyre több szakember teszi szóvá: arra, hogy az úgynevezett figyelemhiányos–hiperaktív zavar (ADHD) mint „betegség” létezik, tudományos bizonyítékok nincsenek. Ennek ellenére, nemzetközileg egyre nő – ma már 20 millió körül van – azoknak az iskolás kisgyermekeknek és kamaszoknak a száma, akiket bizonyos tünetek miatt, a szerek súlyos mellékhatásai ellenére, legyógyszereznek.

De hiszen mi is a „bűne” azoknak a gyermekeknek, akiknek súlyos – gyakran öngyilkosságra készítő – mellékhatásokkal járó szereket írnak fel pszichiáterek? Semmi! Úgy viselkednek, mint a GYEREKEK! A pszichiatríai szerekekkel legyógyszerezett iskolások közül sokan egyszerűen csak „okosak”. „Ezek a tanulók rettenetesen unatkoznak, és aki unatkozik, az babrál a kezével, izog-mozog, kaparászik, nyújtózkodik és (különösen a fiúk) valami rosszban sántikál.” – Dr. Sydney Walker, A hiperaktivitás koholmánya című könyv szerzője. Legtöbbjük láttán 30-35 éve csak legyintettek volna: „Á, csak gyerekek!” és sportolni küldik őket.

Az ADHD „slágergyógyszerét”, a Ritalint megkapják felnőttek is. Az egész világon oly népszerű Óz, a csodák csodája című film főszereplőjének, az Oscar-díjas JudyGarlandnak már 17 éves korától amfetamint írtak föl pszichiáterek, s pszichiatríai szerek túladagolásába halt bele 47 évesen – volt, hogy napi 40 (!) tablettaritalint írtak föl neki. És a Ritalinnak – ennek az amfetamin jellegű szernek, amely erősebb, mint a kokain – a szedése kihathat a felnőtt korra is: az orvosi tanulmányok szerint későbbiekben kokainhasználatra készítheti azt, aki szedte. Kurt Cobain, az amerikai Nirvanapunkrock zenekar frontembere, akivel „hiperaktivitása” miatt Ritalint szedettek gyerekkorában, felnőttként a drogokhoz fordult s végül heroinfüggőként lett öngyilkos.

A Ritalin egyik első magyarországi áldozata, egy tatabányai fiú – harminc évvel ezelőtt lehet, hogy őt is még focizni küldték volna – öt éven át szedte a „hiperaktivitására” felírt serkentőszert. Fizikai leépülése hirtelen kezdődött: testének bal fele görcsbe rándult, fejét nem tudta balra fordítani, bal kezét nem tudta használni. Mindez szellemi leépüléssel is járt – tanulmányi eredményei fokozatosan romlottak. Az orvosi kivizsgálás legvalószínűbb okként a pszichiatríai szer szedését jelölte meg... A kérdésben megszólaltatott pszichiáter szerint egyetlen pszichiatríai gyógyszernek sem ismert a hosszú távú mellékhatása.

Nyugaton már futószalagon történik ez: a „renitens tanulót” az eltürelmetlenedő tanár kezelésre javasolja, a szülő rettegve bár, de gyermekét pszichiáterhez viszi, aki a kábítószerhez hasonló alapanyagú szereket szemrebbenés nélkül fölírja.Kevesen tudják, hogy Magyarország milyen mértékben vette már át a „fejlett nyugati társadalmak” pszichiatríai álmegoldásait: 2015-ben volt olyan nyári hónap, amikor a leggyakrabban fölírt pszichiatríai szerből a társadalombiztosítás csaknem 438 millió forintot térített. Becsléssel, ez éves szinten – közpénzből – akár 5 milliárd forintra is rúghat.Holott történhetne a dolog másként is – a tanárokat és a szülőket felvilágosítva az iskolában és a médiában föl lehetne hívni erre a figyelmet: egy lappangó testi probléma vagy a sok cukor fogyasztása és a helytelen táplálkozás úgyszintén előidézhetik azokat a tüneteket, amelyek alapján mentális beteggé nyilvánítják az izgága gyermeket, serdülőt. Más megfogalmazásban: a folyton „gépező”, rendszertelenül alvó, energiatalan és cukron felövő, nem sportoló gyermek [a számítógép virtuális valóságát bújó (CHIP, microchip) és egészségtelenül táplálkozó (CHIPS-et evő)], azaz, a „CHIP-és-CHIPS kultúrát” megszemélyesítő családtag.

Ám arra, hogy igenis lehet a törődő szülő szeretete a kiút, kitűnő példa a világ legeredményesebb úszó-olimpikonjának sikertörténete: a mostanra harmincesztendő amerikai Michael Phelpsé, aki három egymást követő – az athéni, a pekingi és a londoni – olimpián 18 aranyérmét, 2 ezüstöt és 2 bronzérmét nyert.A 9 éves Michaelt, akit súlyosan hiperaktívnek talál egy pszichiáter és „gyógyszert” szedet vele, édesanyja ráveszi, hogy ússzon s azt komolyan is vegye – az öntudatos anya fia pszichiatríai gyógyszerelését leállíttatja, s rengeteget foglalkozik vele.Alig több, mint 10 évvel később az első aranyérmét szerző fiú leszökken a dobogóról Athénban, hogy győztes babérkoszorúját, virágcsokrárt örömeiben zokogó édesanyjának adja.A sport, a rendszeresség, a törődés, az anyai szeretet lettek a valódi gyógyszere... „Egyszerűen más vagyok a vízben!” – nyilatkozta Phelps egy sportmagazinnak, miután az év sportolója lett hazájában – „A vízben otthon

vagyok!”S ha nincs család, nincs anya, nincs szeretet – az iskolás azzal kap segítséget tanárától, hogy a pedagógus találtat a tanulóval valamit, amiben a gyermek „hazatalál”: otthon van...S a tevékeny, teljesítményére büszke magyar gyermekre akkor van esély, ha a szülő, a pedagógus, az iskola nem hagyja, hogy a jövő generációját tudománytalanul címkézzék a materialista pszichiatríával.

